

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 7018200995
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7018200995.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUD. Beáty Miničovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej v spore žalobcu: Geis SK s.r.o., so sídlom Trnanská 6, Zvolen, IČO: 31 324 428, zastúpeného Advokátska kancelária GABE - BB, s.r.o., so sídlom Profesora Sáru č. 3873/44, Banská Bystrica, IČO: 36 855 936, za ktorú koná JUDr. Gabriela Muránska Matušková, PhD., advokátka, proti žalovanej: JUDr. Iveta Petejová, Hlavná 20, Košice, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu: X. R., narodený XX.XX.XXXX, bytom U., P. o určenie právneho dôvodu, výšky a poradia popretej pohľadávky proti podstate vo výške 68.279,79 Eur, o odvolaniach žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 9Cbi/1/2018-151, zo dňa 04. júla 2019 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 9Cbi/1/2018-166, zo dňa 25. novembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 9Cbi/1/2018-151, zo dňa 04. júla 2019 p o t v r d z u j e.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 9Cbi/1/2018-166, zo dňa 25. novembra 2019 p o t v r d z u j e.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom, č. k. 9Cbi/1/2018-151, zo dňa 04. júla 2019, Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“) určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 68.279,79 Eur uplatnená v konkurznom konaní vo veci úpadcu X. R., narodený XX.XX.XXXX, P., U. 6, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7K/65/2005 je oprávnená a zistená vo výške 68.279,79, Eur so zaradením ako pohľadávka proti podstate. Žalobcovi súd priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že pôvodná pohľadávka žalobcu predstavovala sumu v celkovej výške 181.591,63 Eur, z ktorej spoločnosť ABENA s.r.o. uhradila v hotovosti, resp. prevodom na účet žalobcu (poškodeného) viaceré úhrady, spolu vo výške 61.219,59 Eur a k čiastočnej úhrade taktiež došlo jednotlivými zápočtami v celkovej výške 52.092,25

Eur. Po zrealizovaní vyššie uvedených úhrad a zápočtov zostala žalobcovi neuhradená pohľadávka v celkovej výške 68.279,79 Eur (škoda), ktorá bola spôsobená žalobcovi úmyselným konaním úpadcu - spáchaním trestného činu sprenevery. Uvedenú škodu vo výške 68.279,79 Eur si žalobca uplatnil v trestnom konaní a tvorí taktiež časť skutkovej vety odsudzujúceho trestného rozsudku, kedy rozsudkom Okresného súdu Prešov z 19.11.2012, č. k. 2T/132/2011-288 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 18.12.2014, sp. zn. 4To/11/2013 bol úpadca uznaný za vinného zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Trestného zákona, čím spôsobil žalobcovi škodu vo výške 68.279,79 Eur.

3. Ďalej mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 09.05.2017 si žalobca pohľadávku vo výške 68.279,79 Eur uplatnil (prihlásil) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 7K/65/2005 ako pohľadávku proti podstate, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu a je splatná v priebehu konkurzu. V konečnej správe o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu podstaty, ktorá bola na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach zverejnená 05.09.2018, nebola predmetná pohľadávka žalobcu žiadnym spôsobom zahrnutá, z ktorého dôvodu podal žalobca námietky proti konečnej správe. Krajský súd v Košiciach dňa 09.10.2018 oznámil žalobcovi, že správca neuznal prihlásenú pohľadávku proti podstate vo výške 68.279,79 Eur, a preto si žalobca uplatnil svoje právo v súlade s ust. § 29 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

4. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7K/65/2005-26 z 22.11.2005. Úpadca spôsobil žalobcovi škodu po uzavretí Mandátnej zmluvy z 18.12.2007, za spáchanie ktorej bol právoplatne odsúdený, pričom z týchto rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že ide o škodu vo výške 68.279,79 Eur. Preto s poukazom na § 31 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), podľa ktorého pohľadávkami proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu, súd konštatoval, že v danej veci pohľadávka žalobcu vznikla po vyhlásení konkurzu, preto ide o pohľadávku proti podstate, a preto žalobe vyhovel. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

5. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C. s. p. a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žiadnej zo strán neprizná trovy konania. Žalovaná uviedla, že konečnú správu podala na Krajský súd v Košiciach ešte predtým, ako si žalobca prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu. Správkyňa zastáva názor, že uplatnená pohľadávka nie je pohľadávkou proti podstate z dôvodu rozporu s účelom konkurzného konania s poukazom na § 2 ods. 2 ZKV. Zdôraznila, že ZKV v rámci pohľadávok proti podstate zohľadňuje pohľadávky súvisiace s vedením konkurzného konania, pričom reprobované úkony úpadcu za ne určite nemožno považovať, pričom samotná skutočnosť, že pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu a je splatná v jeho priebehu nepostačuje na to, aby sa jednalo o pohľadávku proti podstate. Prijatie takejto konštrukcie, by podľa správkyne predstavovalo závažný precedens, kedy samotný úpadca rozhoduje o tom, či dôjde alebo nedôjde k uspokojeniu prihlásených pohľadávok z jeho speňaženého majetku, resp. vyberá budúceho veriteľa pohľadávky proti podstate, keď jeho vlastným protiprávnym konaním vznikol nárok po vyhlásení konkurzu, ktorý by mal byť splatný v priebehu konkurzu.

6. Pri svojich úvahách vychádzala správkyňa z rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 13Cbi/1/2013-57, zo dňa 13.05.2014, podľa ktorého „prípadné pohľadávky, ktoré by mohli vzniknúť len z titulov trov konania v konaní po vyhlásení konkurzu, keď sa vykonávali neúčinné právne úkony, nemôžu ísť na úkor konkurzných veriteľov, pretože by to bolo v rozpore s cieľom konkurzu uvedeným v ustanovení § 2 ods. 2 ZKV. V opačnom prípade by takýmto spôsobom mohol úpadca vytvárať bezhraničné trovy konania, ktoré by ako pohľadávky proti podstate boli na úkor všetkých konkurzných veriteľov a mohli by „spotrebovať“ aj celú konkurznú podstatu“. Toto rozhodnutie podľa správkyne riešilo rovnakú právnu otázku ako sa rieši v tomto konaní.

7. Následne žalovaná namietala, že žalobca neuviedol, akého poradia pohľadávky proti podstate sa domáha, pričom však účelom incidenčnej žaloby je kreovať právnu istotu aj v intenciách poradia

pohľadávky proti podstate podľa § 31 ods. 6 ZKV. Súd prvej inštancie pritom vo svojom rozhodnutí ani neuviedol, v akom poradí má byť uplatnená pohľadávka. Na základe uvedeného žalovaná navrhla, aby súd prvej inštancie vydal doplňujúci rozsudok v časti určenia poradia pohľadávky proti podstate.

8. Ohľadom trov konania žalovaná za správny považovala postup podľa § 257 C. s. p., čo je aj v súlade s judikatúrou, keď skutočnosť, že žalovaným je správca konkurznej podstaty, predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Návrh na vydanie doplňujúceho rozsudku považoval za nedôvodný s tým, že súd prvej inštancie rozhodol o celom žalobou uplatnenom nároku. K ostatným odvolacím námietkam žalobca poukázal v prvom rade na § 33 ods. 1 písm. e/ ZKV, podľa ktorého sú z uspokojenia vylúčené nároky veriteľov uplatnené po prejednaní konečnej správy súdom, pričom v predmetnej veci ku dňu podania prihlášky pohľadávky proti podstate zo strany žalobcu nebola konečná správa súdom ešte prejednaná. Prihláška bola preto podaná včas. Prejednanie konečnej správy je pritom proces preskúmvacieho konania, ktorý končí až momentom, kedy súd uznesením konečnú správu schváli alebo neschváli. V predmetnej veci bola konečná správa navyše vrátená správkyni na prepracovanie a až dňa 05.09.2018 bola na úradnej tabuli a web úradnej tabuli súdu vyvesená nová konečná správa o speňažení majetku a konkurzní veritelia mohli proti nej podávať námietky. Žalobca svoju prihlášku doručil ešte 02.06.2017. Žalobca poprel, že jeho pohľadávka nie je pohľadávkou proti podstate, a to s poukazom na § 31 ods. 3 ZKV. Uviedol, že je nepochybné, že vznikla z protiprávneho konania úpadcu, po vyhlásení konkurzu a je splatná v priebehu konkurzu. Dodal, že do dnešného dňa nemá vedomosť ani len o tom, či správkynia jeho pohľadávku poprela čo do dôvodu, výšky alebo poradia, resp. z akých dôvodov k popretiu došlo. K námietke žalovanej, že zo žaloby nevyplýva, akého poradia pohľadávky proti podstate sa žalobca domáha, žalobca uviedol, že táto námietka nemá oporu v zákone a je nedôvodná. S poukazom na § 31 ods. 1 písm. f/ ZKV uviedol, že poradím pohľadávky v danom prípade je kategória pohľadávka proti podstate, čo vyplýva aj z § 29 ods. 2 ZKV. Zdôraznil, že veriteľ nie je povinný v rámci prihlášky pohľadávky proti podstate zaradiť túto do poradia podľa § 31 ods. 6 ZKV, pričom tento postup uplatňuje správca, a to len vtedy, ak nie je možné uspokojiť všetky pohľadávky uvedené v § 31 ZKV, čo je plne v súlade s existujúcou judikatúrou (rozsudok NS SR sp. zn. 2Obo/117/2010, uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/99/2009 a ďalšie). K námietke žalovanej týkajúcej sa trov konania žalobca uviedol, že žalovaná nijakým spôsobom neozrejmila, prečo skutočnosť, že je správkynou, je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pričom dôvody uvádzané žalovanou v tomto smere nevyplývajú ani zo žiadneho právneho predpisu. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu a zároveň, aby ako nedôvodný zamietol návrh žalovanej na vydanie doplniaceho rozsudku.

10. Napadnutým uznesením č. k. 9Cbi/1/2018-166 zo dňa 25. novembra 2019 súd prvej inštancie zamietol návrh žalovanej na doplnenie rozsudku č. k. 9Cbi/1/2018-151, zo dňa 04.07.2019. V odôvodnení uviedol, že v predmetnej veci rozsudkom určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 68 279,79 Eur uplatnená v konkurznom konaní vo veci úpadcu Štefana Adamčika nar. 25.12.1962, Prešov, Mojmirova 6, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 7K/65/2005 je oprávnená a zistená vo výške 68 279,79 Eur so zaradením ako pohľadávka proti podstate. Konajúci súd teda vydal rozsudok v celom rozsahu v súlade so žalobným návrhom žalobcu (aj pokiaľ ide o poradie pohľadávky - so zaradením ako pohľadávka proti podstate), a teda rozhodol o celom predmete konania.

11. Proti uvedenému uzneseniu súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C. s. p., v ktorom však zopakovala zhodné námietky ako vo svojom odvolaní proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie. Navrhla, by odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Opätovne, ako vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že súd rozhodol o celom uplatnenom nároku, a teda v súlade so žalobným návrhom. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej

inštancie.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal v prvom rade odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie, č. k. 9Cbi/1/2018-151, zo dňa 04. júla 2019 podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

14. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Podľa § 2 ods. 2 ZKV, cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

16. Podľa § 29 ods. 2 ZKV, správca predloží súdu zoznam veriteľov zostavený na účely rozvrhu (§ 31 ods. 7), ktorí si uplatňujú pohľadávky proti podstate, nároky podľa § 31 ods. 1 písm. a) až c) s výškou ich pohľadávky, ak nemôžu byť uspokojení celkom, a budú zahrnutí do rozvrhu (§ 32 ods. 1). Správca predloží súdu tiež zoznam veriteľov s pohľadávkami proti podstate, nárokmi podľa § 31 ods. 1 písm. a) až c) zostavený na účely rozvrhu (§ 31 ods. 7), ktorých nárok neuznal, zaradil do iného poradia, než si uplatnili, alebo nevyplatil, a uvedie výšku ich pohľadávky.

17. Podľa § 29 ods. 5 ZKV, súd vyzve veriteľov pohľadávok, ktoré správca neuznal alebo zaradil do iného poradia podľa § 31 ods. 7, aby si v lehote určenej súdom svoje právo uplatnili na súde, ktorý vyhlásil konkurz.

18. Podľa § 31 ods. 3 písm. a/ ZKV, pohľadávkami proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu .

19. Podľa § 31 ods. 1 písm. f/ ZKV, v priebehu konkurzného konania možno uspokojiť kedykoľvek pohľadávky proti podstate.

20. Podľa § 33 ods. 1 písm. e/ ZKV, z uspokojenia sú vylúčené nároky veriteľov uplatnené po prejednaní konečnej správy súdom.

21. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozsudku za súladné z obsahom spisu, zistenými skutočnosťami a príslušnými právnymi predpismi, kedy súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Na doplnenie s poukazom na odvolacie námietky žalovanej uvádza, že cieľom konkurzu v zmysle § 2 ods. 2 ZKV je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku. Z tvrdení odvolateľky nie je zrejmé, prečo zaradenie žalobcom prihlásenej pohľadávky do konkurzu, by malo byť v rozpore s uvedeným účelom, resp. cieľom konkurzu. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázať, že pohľadávka žalobcu voči úpadcovi vo výške 68.279,79 Eur predstavuje škodu, ktorú úpadca spôsobil žalobcovi svojím úmyselným protiprávnym konaním - spáchaním trestného činu sprenevery, pričom táto škoda nebola dobrovoľne uhradená. K protiprávnemu konaniu zo strany úpadcu a vzniku škody, ktorá predstavuje pohľadávku prihlásenú žalobcom do konkurzu, pritom došlo po vyhlásení konkurzu (2008, na základe mandátnej zmluvy uzavretej v roku 2007, konkurz vyhlásený v roku 2005) so splatnosťou v priebehu konkurzu, tak ako to predpokladá citované ustanovenie § 31 ods. 3 písm. a/ ZKV. Pohľadávkami proti podstate sú teda pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu, čo v danom prípade je preukázateľne splnené, pričom v priebehu konkurzného konania možno uspokojiť kedykoľvek pohľadávky proti podstate (§ 31 ods.1 písm. f/ ZKV). Je tak nesporné, že predmetná pohľadávka žalobcu vznikla a ako aj jej splatnosť nastala až po vyhlásení konkurzu, a preto sa jedná sa o pohľadávku proti podstate v zmysle § 31 ods. 3 písm. a/ ZKV.

22. K námietke žalovanej, že konečnú správu predložila súdu skôr, ako bola sporná pohľadávka prihlásená, súd poukazuje na citované ustanovenie § 33 ods. 1 písm. e/ ZKV. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca si svoju pohľadávku prihlásil síce potom ako správkyňa predložila súdu konečnú správu, avšak skôr než bola konečná správa súdom schválená, naviac za situácie, keď bola správkyňi následne vrátená na prepracovanie. Pohľadávka bola žalobcom teda prihlásená riadne a včas.

23. K odkazu žalovanej na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 13Cbi/1/2013-57, zo dňa 13.05.2014, odvolací súd odkazuje, že tento neriešil situáciu, ako je predmetom v posudzovanom prípade. Predmetom tohto konania je určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky proti podstate, ktorá preukázateľne vznikla z protiprávneho konania úpadcu, zatiaľ čo spomínaný rozsudok sa zaoberal otázkou trov konania, pričom trovy konania nie sú istinou pohľadávky.

24. K námietke, že žalobca neuviedol, akého poradia sa domáha, odvolací súd uvádza, že obsah a následne petit žaloby bol jednoznačne formulovaný, kedy sa žalobca domáhal určenia právneho dôvodu a výšky popretej pohľadávky s jej zaradením ako pohľadávky proti podstate, (ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu a je splatná v jeho priebehu).

25. Pokiaľ ide o námietku žalovanej týkajúcu sa trov konania, odvolací súd uvádza, že žalovaná nijako nezrejmla, v čom spočíva dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by žalovaná ako neúspešná strana sporu nemala byť zaviazaná na náhradu trov konania v prospech žalobcu, pričom odvolací súd v tejto súvislosti žiadny takýto dôvod ani nevzhladol.

26. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie možno charakterizovať ako rozhodnutie s predbežným charakterom, kedy ohľadom výšky prihlásených pohľadávok a ostatných skutočností s prihlásenými pohľadávkami súvisiacimi sa konkurzný súd zaoberá v rozhodnutí, ktorým schváli alebo neschváli konečnú správu vypracovanú a predloženú správkyňou.

27. S poukazom na uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie za nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostačujúco odôvodnil. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. potvrdil.

28. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací aj toto prejednal podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. a contrario a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne.

29. Dôvody, ktoré odvolací súd viedli k potvrdeniu napadnutého uznesenia vyplývajú už z vyššie uvedeného, kedy zo žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáhal určenia právneho dôvodu a výšky svojej do konkurzu prihlásenej pohľadávky s jej zaradením ako pohľadávky proti podstate, kedy súd prvej inštancie o predmete konania rozhodol v súlade s petitom žaloby, v celom rozsahu tak ako to vyplýva aj z vyššie uvedeného rozsudku súdu prvej inštancie či napadnutého uznesenia. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 420 C. s. p. prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).